

XIN ĐÒI KHÔNG NHƯ LÀ MƠ.....

Thân tặng Tr. Long, Tr. Khiêm, Tr. Hoàng, Tr. Hậu .....

Cũng cả hơn tháng rồi bận đi làm overtime, hôm nay tôi mới có dịp trở lại sinh hoạt với đàn sói "của tôi". Từ tối hôm qua con bé Mi đã lảng xãng, hí hửng khi biết ngày mai ba cũng ra park chung với mình; chả là lâu lâu tôi lại "xả căng" cho tụi nó đi ăn hamburger một bữa sau khi hạ cờ. Ăn xong còn phải dặn tụi nó về nhà không được nói cho mẹ nghe, vì nếu không cái điệp khúc "anh có biết ...." sẽ được cất lên, rất giống nhau, chỉ có điều lần sau..... ngân nga hơn lần trước : "anh có biết là anh cao mỡ không?" , "anh có biết người ta thống kê con nít Mỹ bây giờ hơn 50% bị bệnh béo phì !", "anh có biết có bao nhiêu phần trăm fat trong một cái hamburger không ?"..... Có, anh có biết em yêu dấu ạ, chỉ một điều anh không biết là em lại đem luôn cái office của em từ nhà thương về nhà !! Chả là "my house" học về nutrition, bây giờ đi làm trong nhà thương nên hay bị méo mó nghề nghiệp một chút. Sáng nào cũng thế, điểm tâm của tôi đã được nằng cân đo, đong đếm rất kỹ càng : 1 lát bánh mì whole wheat quét bơ đậu phộng đi kèm 1 ly nước táo/ hoặc 1 tô cereal với sữa (xin nói rõ là sữa reduce fat 1%). Thực đơn của tôi bao giờ cũng có ít là 2 món trở lên, vì theo đúng như lời vợ tôi nói : "đây là xứ tự do, anh có quyền chọn ăn thứ này hoặc thứ kia !". Ôi chao cái tự do ..... trong vòng giới hạn !!!

Mãi suy nghĩ vẫn vợ xe tôi chạy đến park hồi nào không hay. Chà, kỳ này sói con coi bộ đông đảo dữ nha, nhóc nào nhìn cũng lớn hẳn lên, dù là tôi không gặp tụi nó mới chỉ vài tuần. Tụi nhỏ bu lại chào hỏi làm tôi cảm động thiệt, cứ ngỡ tụi nó đâu thêm nhớ đến tôi vì tôi hay la tụi nó hơn mọi trường khác, nào ngờ ..... Mấy "ông" trưởng thấy tôi đều đến bắt tay, vỗ vai, "welcome home", còn phụ huynh thì chọc ghẹo, nói tôi kỳ này ở nhà vợ nuôi nên ..... tròn trĩnh trịch, phải ra sân rượt theo đàn sói cho ốm bớt đi ! Tôi thấy mắt mình cay cay, tai thì lùng bùng bao nhiêu lời yêu thương, thân ái, tôi chẳng biết trả lời sao nên đành nhe răng cười trừ. Cái cảm giác đi xa được trở về nhà sao mà ấm áp thế ! Tôi đang lâng lâng trong niềm hạnh phúc thì bỗng một "bóng hồng" thoáng qua làm tôi sững sốt, không lẽ tôi hoa mắt, chẳng lẽ tôi nhìn lầm người : rõ ràng là "nhà tôi" kia mà, nhưng sao nàng lại cũng đeo khăn giống như mấy trưởng nữ khác? Hồng lẽ..... "she" có người em sinh đôi mà hồi nào đến giờ tôi không biết ? Thiệt là nếu có ai trùng số cũng không ngạc nhiên bằng tôi lúc này. Chuyện này là thế nào ??? Sao nàng nữ lòng nào "xí" luôn chút không gian tự do mà tôi có được : vồn vện chỉ vài tiếng đồng hồ mỗi tuần, nơi mà tiếng nói tôi cất lên có người nghe (và làm theo), mỗi ý kiến tôi đưa ra được chấp nhận (nhiều khi còn được vỗ tay tán thưởng), nơi mà tôi được làm TRƯỞNG (có tuyên hứa đảng hoàng). Tôi nghe lòng mình chùng xuống ..... thiệt đúng là ..... limited freedom !

"Ba à ba, dậy đi hướng đạo, trễ rồi ba, nếu mà ra sân trễ là con bị phạt hít đất đó ". "Ba à, dậy, dậy.... ". Tiếng thằng Tí và bé Mi léo nhéo làm tôi thức giấc. "Ba à, mẹ hỏi hôm nay ba muốn ăn pancake hay là ....." không kịp nghe hết câu của con hỏi, tôi đã sung sướng trả lời "cereal với sữa". Tạ ơn thánh Ala, chỉ là giấc mơ thôi, dù tỉnh giấc thì ..... "một ngày như mọi ngày....." lại phải chọn lựa giữa whole wheat và cereal nhưng vẫn còn hơn con "ác mộng" vừa rồi. Trâm Tử Thiêng đúng thiệt khi ông viết bài hát "Đời không như là mơ". Đúng, tôi chỉ cầu xin có thể thôi !

Sói già thật thà